

BIOGRAFIE

Naam: Rob Goris

Woonplaats: Herentals, België

Geboortedatum: 15 maart 1982

Ploeg: Veranda's Willems – Accent

Palmares: 2009 winst in Zele, Meer en Tisselt bij de elites zonder contract, 2010 winst als elite zonder contract in de profkoersen

Antwerpse Havenpijl en Berlare; Belgisch kampioen bij de elites zonder contract

Koersagenda: GP La Marseillaise (30-01), Ster van Bessèges (02/06-02), Ronde van de Haut Var (19/20-02), Omloop Het Nieuwsblad (26-02), Kuurne-Brussel-Kuurne (27-02)

METAMORFOSE

Het liefst was hij ijshockeyer gebleven. Maar daar verdienen je je brood niet mee. Dus is Vlaming Rob Goris (28) per 1 januari profwielrenner. Omdat hij fietsen ook 'zeer plezierig' vindt. De Belgisch kampioen bij de elites zonder contract heeft alles in zich om een fenomeen te worden: hij koerst nog maar drie jaar, traint als een maniak en trapt in inspanningstesten wattages weg die slechts met die van Fabian Cancellara te vergelijken zijn.

Een berichtje uit het Spaanse Benidorm: 260 km getraind. Langste training van het jaar. Twee dagen later nog een berichtje uit Spanje: Vandaag 237 km getraind. Gisteren 180 km. Rob Goris heeft heel wat in te halen zonder die jarenlange basis van zijn collega-profs, vindt hij. Daarom traint hij rustig nog drie uur door als zijn ploegenoten na vijf uur fietsen afdraaien richting hotel.

Ook in december, toen de meeste wielrenners hun heil zochten op de baan of op de roller, ging Goris rustig naar buiten. Mintien? Sneeuw? Geen probleem. Hij trainde rustig vier uur aan een stuk. „Dat is een instelling hè? It's all in the mind.” Wat in Goris' hoofd zit, daar laat hij zich niet van af leiden. Toen hij vorig jaar steeds vaker te horen kreeg dat hij heel hard kon fietsen, maar toch echt geen wielrenner was en dat op zijn leeftijd ook nooit meer zou worden, sterkte hem dat alleen maar in zijn vastberadenheid.

Het waren dan ook niet de minsten die hem hadden aangespoord zijn ijshockeyschaatsen aan de wilgen te hangen en zijn heil te zoeken in het wielrennen. „Op m'n 25ste begon

ik na het ijshockeyseizoen, in maart, te fietsen met vrienden. Op den duur vond ik dat niet plezierig meer, want het ging zo traag. Die mannen waren altijd moe. Toen werd ik uitgenodigd om met de groep van oud Belgisch kampioen Geert Omloop, Dave Bruylandts en Luc van den Broeck mee fietsten. Twee maanden later zeiden ze tegen me: Je moet gaan koersen. Ik zei: Nee, dat doe ik niet. Jawel, dat moet je echt gaan doen, zeiden ze.”

En zo reed Goris eind mei 2008 zijn eerste koers, bij een Vlaamse Nevenbond. „Ik werd daar meteen achtste. In juni was het Belgisch kampioenschap bij die Nevenbond. Ik won.” Trots als een pauw belde Goris met Toon Claes, de voorzitter van de Vlaamse Wielerschool in zijn woonplaats Herentals. Claes had hem jaren eerder al aangespoord te gaan koersen. Toen wilde Goris niet. „Ik speelde net in de nationale ijshockeyploeg en dat wilde ik niet opgeven.” Nu Goris aan het koersen geroken had, besloot Claes door te pakken. Hij stuurde de ijshockeyer naar een inspanningsfysioloog voor een test.

„Het was een test met blokken van acht minuten. Op het eind trapte ik acht minuten lang 460 watt. Dat hadden ze nog nooit gezien bij een niet-fietser. Mijn test was ook meteen de langste die ze ooit afgenomen hadden.” Daar moet wel bij gezegd worden dat Goris op dat moment niet de lichtste was. „Ik woog 105 kilo, had zó'n nek.” Nu, twee en een half jaar later, is Goris een heel stuk lichter, al steken er nog wel twee indrukwekkende armen onder z'n t-shirtje uit. Hij lacht schamper: „Mijn armen zijn niks meer. Als ik nu in de sportschool ga trainen, lachen ze me uit. Ik heb al drie jaar geen halter aangeraakt.”

Beurs

Na de geslaagde inspanningstest ging het snel. Toon Claes zorgde ervoor dat Goris een beurs kreeg van de Vlaamse Wielerschool. Goris zegde begin 2009 zijn baan als gymleraar op, besloot een punt achter zijn ijshockeycarrière te zetten en ging in training om profwielrenner te worden. „Dat was meteen het doel: prof worden. Geld verdienen met fietsen. Eigenlijk speel ik liever ijshockey dan dat ik fiets. Maar je kunt er geen centen mee verdienen. In ieder geval niet genoeg om van te leven.”

Maar een internationale ijshockeycarrière beëindig je niet zomaar, zeker niet als je naast international ook nog eens de aanvoerder van Herentals bent en er een ploeg is die op je rekent. „Die eerste maanden op de fiets werden een ramp. In januari was de bekerfinale ijshockey, mijn allerlaatste wedstrijd, had ik besloten. Twee dagen later vertrok ik naar Spanje, om te gaan fietsen.” De wetenschap dat het ijshockeyseizoen verder zou gaan zonder hem, vond Goris vreselijk. „Na de trainingsstage

Goris (links) leidt de groep met Bram Schmitz

‘EIGENLIJK SPEEL IK LIEVER IJSHOCKEY DAN DAT IK FIETS’

ben ik meteen naar de ijshockeybaan gegaan, om te kijken en een beetje mee te trainen.” Aan wedstrijden kon hij niet meedoen en na een training naar het café gaan met zijn ijshockeymaten, dat ging al helemaal niet. De focus lag nu op wielrennen.

„In februari begonnen de koersen. Tegelijkertijd waren er een paar geblesseerden bij de ijshockeyploeg. Ze vroegen of ik wilde invallen.” Daar kon Goris geen nee tegen zeggen. Het bleek gekkenwerk. „Op zaterdag reed ik mijn derde koers bij de elite zonder contract, in Zele. Ik won. Op zondag won ik opnieuw een koers in Neerpelt. Daarna ging ik direct door naar de ijshockeybaan, om daar ‘s avonds de playoffs om de landstitel te spelen. En op dinsdag stond de volgende playoffwedstrijd op de agenda. Daar heb ik toen een flinke weerbots van gehad: ik ben er twee maanden slecht van geweest.”

Inmiddels heeft Goris er vrede mee dat hij ijshockeyer-af is. „Ik had alles al meegemaakt: ik ben kampioen van België geweest, ik heb de bekerfinale

gespeeld en gewonnen en ik heb in de nationale ploeg gespeeld. Het was tijd voor wat nieuws.”

„Ik vind het mooi dat je voor wielrennen lang kunt trainen. Ik ben altijd al maniakaal aan het sporten geweest. Op m’n tiende was ik Vlaams kampioen op de 100 meter rugslag. Ik voetbalde en deed aan judo en squash.” Dat moest ook wel, want Goris was in zijn jeugd nogal stevig. „Ik was een dikke. Echt een dikke. Ik was vreetziek. Toen ik 11 was, woog ik 106 kilo. En op m’n 14de woog ik 124 kilo.” Hij haalt een foto van zichzelf tevoorschijn. Inderdaad een schrikbarend dik ventje met een echte bollewanghansnoet. „Toen was ik 13.” Twee jaar later besloot Goris dat het zo niet langer kon. Want welk meisje zou zo’n dikke kerel aantrekkelijk vinden? Hij ging op een streng dieet en viel in een half jaar 35 kilo af. „Ik was lichter, maar niet gespierd. Daarom heb ik zes jaar lang elke dag uren in de fitness getraind. Op het eind woog ik 105 kilo, maar ik was niet dik.”

Dik

Van die 105 kilo zijn er nu nog 86 over. Vergeleken met de foto van vroeger is de metamorfose verbluffend: hij ziet er zo scherp en atletisch uit, dat je zonder bewijs nooit geloofd zou hebben dat Goris ooit dik was. De littekens van zijn vroegere omvang draagt hij nog met zich mee, letterlijk: „In het najaar heb ik m’n borstkas laten verkleinen. Het was allemaal loshangend vel en dat vond ik niet mooi. Mijn buikwand was een paar jaar geleden al gecorrigeerd. Een paar dagen na mijn laatste koers ben ik voor vier dagen naar Egypte gevlogen. Daar heb ik me laten opereren.” Helaas verliep het herstel niet vlekkeloos. „De rechterborst is gaan ontsteken. Er kwam steeds vocht in en dan liep ik met zó’n borst rond. In drie weken tijd is er wel zes keer vocht uit gehaald. De zevende keer is de borst ontploft. Toen hebben ze ‘m opengesneden om hem goed te herstellen.”

Nog steeds is Goris niet tevreden over zijn gewicht. Hij streeft ernaar 81 kilo te wegen. Dat is een mooi aantal kilo’s voor een profwielrenner, vindt hij. Daarmee valt hij wat minder op in het profpeloton, waar hij afgelopen seizoen zijn eerste wedstrijden reed. „Vorig winter trainde

ik altijd met Geert Omloop, de kopman bij Palmans Cras, een Continentale ploeg. Ik heb gevraagd of ik daar in 2010 een kans kon krijgen. Ik hoefde er geen geld voor, ik wilde gewoon graag profkoersen rijden. Het was een enorme verandering, tot die tijd reed ik wedstrijden van maximaal 120 kilometer. Mijn eerste koers bij Palmans was de Driedaagse van West-Vlaanderen, in maart. Ik heb daar echt achterstevoren op de fiets gezeten. Ik werd laatste, maar ik ben wel aangekomen.”

Omdat hij geen contract had, reed Goris vorig seizoen zowel koersen voor elite zonder contact als profkoersen. „Ik was nieuw in het profpeloton en daarnaast bijna 100 kilo. Ik was de dikste en de breedste van allemaal. In een van mijn eerste profkoersen had ik wat gedoe met Lars Boom. Geduw en getrek, omdat we allebei onze sprinter naar voren wilden brengen. Hij wist niet wie ik was, maar de volgende koers wel. Toen kwam hij naar me toe en maakte een babbeltje over ijshockey. Op den duur wist iedereen dat ik ‘de ijshockeyer’ was.”

De ijshockeyer, die aanvankelijk nergens bang voor was op de fiets. „Tot ik in een koers naar de kopgroep wilde rijden. Ik was er bijna en toen kwam er een bocht. De kopgroep remde. Ik dacht: ik ben er bijna, ik rem niet, ik rij door. Maar ik kon de bocht niet houden. Je kunt niet vol door een bocht gaan.” Goris kwam terecht op een elektriciteitspaaltje en haalde z’n hele been open. „Allemaal kalk in m’n spieren. Ik heb toen anderhalve maand niet kunnen koersen. De eerste koers die ik weer reed, ben ik in de massasprint gevallen. Toen ben ik wel een tijdje bang geweest.”

Hij was de ijshockeyer, die lichamelijk contact niet schuwde. „In het begin vonden ze me gevaarlijk in het peloton. Ik lette nergens op.” En hij kon agressief uit de hoek komen. „In een 1.1-koers in België ging op een bepaald moment alles op het lint. Dat was al nieuw voor me. Er kwam iemand voorbij en die wilde zich er voor mij tussen drukken. Ik stak mijn elleboog uit en daar mepte hij naar. Ik aarzelde geen moment en sloeg hem – beng! – met de vuist vol in z’n gezicht. Achter me reed een man van Lotto en die lachte zich kapot. Eigenlijk kon dat niet natuurlijk: de bril van die renner stond helemaal scheef. Maar het zorgde er wel voor dat iedereen wist dat je mij niet moet uitdagen.”

Na een half seizoen fietsen tussen de profs had de ijshockeyer door hoe het in zijn nieuwe sport werkte. Hij begon belangrijke wedstrijden te winnen. Eerst de Antwerpse Havenpijl, een profkoers. En daarna het Belgisch kampioenschap voor elite zonder contract. „Ineens stond ik in alle kranten: de jongen die eerst ijshockeyer was en na twee jaar wielrennen al een profkoers wist te winnen én Belgisch kampioen werd. Dat was echt een overrompeling. Mensen op straat spraken me aan. Ik kon niet eens vertrekken voor een training. Als ik dan een kilometer onderweg was, reden ze me van de straat en begonnen een praatje. Ook mensen die ik niet kende.”

Grote ploegen lonkten naar hem, zelfs Quick Step zou belangstelling hebben. „Dat heeft in de krant gestaan ja”, zegt Goris afgemeten. „Maar er heeft zoveel in de krant gestaan.” Uiteindelijk zette hij eind 2010 zijn handtekening onder een contract met de ProContinentale-ploeg Veranda’s Willems – Accent. Hij weet wat zijn kwaliteit is: heel hard rijden.

‘IK WAS DE DIKSTE EN DE BREEDSTE VAN ALLEMAAL’

Maar hij blijft realistisch: „Ik zou graag een goede knecht worden. Ik heb een grote motor, maar ben te oud om kopman te worden.” Uit zijn laatste inspanningstesten blijkt dat Goris inmiddels zulke krachten op de fiets ontwikkelt, dat hij de snelheid van Fabian Cancellara zou kunnen benaderen. Een nieuw experiment is dus niet meer dan logisch: „Dit jaar wil ik ook gaan proberen hoe tijdrijden gaat. Prologen, vooral.”

De ijshockeyer Rob Goris is profwielrenner geworden. „Als je erover nadent, is het misschien wel een speciaal verhaal. Ik vond fietsten altijd al leuk, ook toen ik mijn opleiding tot sportdocent deed. Ik keek graag naar de Tour de France en Parijs-Roubaix. Het heeft me altijd geboeid, maar ik had nooit gedacht dat het mijn sport zou worden.” ●

In de cross Boonen & Friends, als Belgisch kampioen

